

MÍG ZÖLDRE VÁLT A LÁMPA A GYERGYÓDITRÓI VASÚTÁLLOMÁSON

1.

*A sínek fölött a szálak összeérnek,
az állomáson a vasutas az Isten,
a vonaton Csík felé az Isten a kalauz.*

*A mező közepén, hol már a fű se nő,
magasfeszültségű oszlop az Isten,
és ott is, hol a szálak összeérnek.*

*De Isten gépei is elromolnak néha!
Olykor az Úr is visel egyenruhát!
A vasutasok ilyenkor nem tudják,
hogymitől véres a nyakuknál a gallér.*

2.

*A szeredai nők mind babakocsit toltak,
egy volt, ki nem, de ő meg azt mondta:
„Mennem kell, megyek, sietnem kell, várnak!”
És háttal nekem még állt ott vagy egy órát.*

*Anyám meg így szólt: olyan állat nem kell,
melynek a gyeplőjét csak az Isten tartja,
tyúkot, nyulat, disznót, tehenet: esetleg;
selyemhernyót, méhet, bárányokat: soha.*

A madarokról meg nem tudhatni semmit.

3.

*A sínek fölött a szálak összeérnek,
anyámat elhagytam, vagy ő hagyott el engem,
drótok bozótjában most kereshetjük egymást.*

*Anyámat elhagytam, vagy ő hagy majd el engem,
rögös teje porrá égetődik bennem.*

*Lehajlok: ágak karcolják arcomat;
lehajlok: fű közt kihullott tejfogak.*

4.

*És az erdőben még ugráltak az őzek,
és a vadászok a nyomukban jártak,
s a vadászok után, késve, a vadőrök,
s a vadőrnek volt három szép leánya.*

*És sírtak a lányok vadőr-apjuk után,
és egyedül már az erdő sem volt ébren,
és futottak a fák is mindahányan,
futottam én is, míg nyomukba értem.*

*Most itt ülök és mozdulatlan várok,
hogy túlfussam a tájat.*

5.

*De Isten gépei is elromolnak néha,
s olykor az Úr is visel egyenruhát.
Ilyenkor könnyben úsznak a borsikák,
azt hallgatják, hogy csattog a kerék.*

*S mint egy szarvas, bőgött fel a bátyja,
hogy kisöccsét a vonat kettévágta...
– „Elváltak valakit, elváltak, ki lehet?”
És szólott a kalauz (vagy szólott az Isten?):
– „Egy cigánnyal kevesebb.”*

6.

*a sínek közt kezek a kezekben szemed
a szemedben fű nő fű közt fáradtolaj
a madarokról meg
nem tudhatni semmit*

*a vasútállomáson a vasutas az Isten
a madarak kövek kővé vált angyalok
a madarakban nehéz sziklák is repülnek
a sziklákbán szögek –
egyik sem én vagyok*

7.

*s még zöldre vált a sorompón a lámpa
karja nő a sínre folyt olajnak
még zöldre vált a sorompón a lámpa
semmit már nem hagyok magamnak*

